

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46Csp/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121205282
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:8121205282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcov: v rade 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom B. XXX, C. D., štátny občan SR, v rade 2/ E. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom G. H. I. XXX/X, A., štátna občianka SR, obaja právne zastúpení: Advokátskou kanceláriou Mrázovský & partners, s.r.o., IČO: 36855278, so sídlom Mariánske námestie 2, Žilina, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004, so sídlom Bajkalská 3, 829 48 Bratislava – Ružinov, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

Súd u r č u j e, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 3048646 4 02 zo dňa 2.7.2015, ktorá bola uzavretá medzi žalobcami v rade 1/ a 2/ a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

Žalobcovia v rade 1/ a 2/ m a j ú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov dňa 23.6.2021 a postúpenou tunajšiemu súdu dňa 19.5.2022 domáhali určenia, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.7.2015 je bezúročný a bez poplatkov a tiež náhrady trov konania.

2. Žalobcovia žalobu skutkovo odôvodnili tým, že medzi žalobcami v pozícii dlžníkov a žalovaným v pozícii veriteľa bola dňa 02.07.2015 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 3048646 4 02 (ďalej len „zmluva o úvere“). V zmysle predmetnej zmluvy na preklopenie obdobia, kým dlžníci splnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy a poskytnutie stavebného úveru, poskytol veriteľ dlžníkom medziúver pod číslom 3048646 9 04 vo výške 15.000 Eur. Pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa mal medziúver zúčtovať bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia, čím sa má medziúver zmeniť na stavebný úver pod číslom 3048646 4 02 vo výške 8.925,51 Eur. Z dôvodu porušenia zmluvne dojednaných povinností dlžníkov splácať úver a v dôsledku omeškania s platením vkladov na účet zmluvy o stavebnom sporení a úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, žalovaný z pozície veriteľa zaslal dlžníkom Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 22.07.2019, v zmysle ktorého vyhlásil ku dňu 22.07.2019 mimoriadnu splatnosť celého úveru a zároveň žiadal dlžníkov vrátiť celú dlžnú sumu vrátane príslušenstva, ktorá v zmysle vyčíslenia veriteľa ku dňu zosplatnenia predstavovala sumu 16.147,64 Eur. Listom označeným ako „Predžalobná výzva na zaplatenie dlhu“ zo dňa 07.05.2021 žalovaný informoval žalobcov, že k uvedenému dátumu eviduje ich dlh vo výške 19.638,44 Eur (istina s príslušenstvom) a zároveň ich vyzval na okamžitú úhradu dlžnej sumy a v prípade, že tak neurobia, podá voči ním žalobu na súd. Následne sa žalobcovia pokúsili sporovú vec riešiť mimosúdnyh urovnaním a telefonicky, ako aj e-mailovo kontaktovali žalovaného s návrhom dohody, v zmysle ktorej by zabezpečili finančné prostriedky vo výške nesplatenej a nepremĺčanej istiny (na základe príslubu poskytnutia pôžičky od ich rodinných príslušníkov) na účel jednorazového vyplatenia dlhu voči žalovanému, ten však ich návrh odmietol. Podľa názoru žalobcov

zmluva o medziúvere č. 3048646 9 04, ktorá vznikla na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 3048646 4 02 zo dňa 02.07.2015 jednoznačne predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „OZ“), čo vyplýva zo samotného názvu zmluvy, ako aj zo záverečných ustanovení zmluvy článku XI. bod 11.1. Z obsahu predmetnej zmluvy je nespochybniteľne zrejmé, že ide o formulárovú zmluvu vopred pripravenú veriteľom, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Naproti tomu dlžníci pri uzavretí zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, ale túto zmluvu uzatvorili ako fyzické osoby, pričom ako spotrebiteľia nemali možnosť podmienky tejto zmluvy reálne ovplyvniť. Vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy je v danom prípade potrebné takúto úverovú zmluvu považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 OZ, nakoľko jej účastníci definične spĺňajú charakteristiku dodávateľa a spotrebiteľa. Napriek tomu, že v zmysle článku III. bod 3.1. bolo účelom úveru modernizácia a obnova bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu alebo na udržiavacie práce na nich, predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, ako je to upravené aj v článku XI. bod 11.1 zmluvy. V zmysle zákonného ustanovenia § 7 ods. 1) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. V uvedenej súvislosti je otázne, či veriteľ vôbec preveril úverovú zaťaženosť v príslušnom registri, jednoznačne však nepreveril, alebo nezískal hodnoverné informácie o výdavkoch dlžníkov na živobytie, ubytovanie, stravu, náklady na energie a keďže pri ich vtedajšom minimálnom príjme, poskytol dlžníkom úver vo výške 15 000 Eur, napriek tomu, že v len krátkom časovom období predtým, im veriteľ: Wüstenrot stavebná sporiteľna, a.s. poskytol úver vo výške 16.700 Eur. Keďže veriteľ jednoznačne nepostupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 citovaného zákona, nie len že nie je oprávnený požadovať jednorázové splatenie dlhu tak, ako to oznámil dlžníkom v zmysle listiny „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 22.07.2019, ale nakoľko sa dopustil hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch, predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: „priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“ Následne ustanovenie § 21 ods. 2 citovaného zákona uvádza: „Ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety.“ V zmysle Vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery a následne zverejnených súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi

za 1.štvrtrok 2015 bola priemerná ročná percentuálna miera nákladov so zmluvnou splatnosťou nad 10 rokov vo výške 6,91 %, zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 14,33 %. Uvedenie nesprávnej výšky priemernej RPMN 14,33 % má za následok absenciu údajov o priemernej RPMN, z uvedeného vyplýva, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku C - 377/14 vo veci J. K. L., M. L. proti FINWAY, a.s. ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. V zmysle Čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o úvere „Dlžník je povinný uhradiť veriteľovi nasledovné poplatky a náklady súvisiace s úverom: poplatok za spracovanie medziúveru vrátane zmluvnej dokumentácie vo výške 1,2 % z cieľovej sumy, min. 100,00 EUR a max. 999,00 EUR, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková suma poukázaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku.“. S poukazom na vyššie uvedené je v zmluve nesprávne uvedená celková výška úveru 15.000 Eur, nakoľko žalobcom bola reálne poskytnutá cena znížená o výšku poplatku za spracovanie medziúveru a takto uvedený nesprávny údaj má rovnaké následky, ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Podľa názoru žalobcov zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov aj z dôvodu, že neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: „všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní doručenom dňa 2.8.2021 (č.l. 47), v ktorom namieta miestnu príslušnosť Okresného súdu Prešov a uviedol, že súdom miestne príslušným je súd podľa sídla žalovaného, v prípade, ak by išlo o spotrebiteľský spor je podľa § 19 písm. d) CSP miestne príslušným všeobecný súd žalobcu. Žalovaný poprel všetky tvrdenia žalobcov v žalobe uvedené, rovnako i namieta premlčanie nároku na určenie že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru žalovaného premlčacia lehota na podanie žaloby začala žalobcom plynúť najneskôr v deň 01.01.2018, kedy bolo po prvýkrát možné uplatniť daný nárok, nakoľko vtedy vstúpilo do platnosti ust. § 11 ods 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „SZ“), pričom mal za to, že takýto typ určovacej žaloby bolo možné prvýkrát podať dokonca ihneď po uzatvorení zmluvy o úvere. Pri posudzovaní žiadosti žalobcov o poskytnutie úveru žalovaný vychádzal predovšetkým z údajov uvedených v žiadosti o úver – kde žalobcovia uviedli svoje mesačné výdavky a príjmy. V rovnakom čase žalovaný preveril príjmy žalobcov. Zároveň žalovaný preveril úvery poskytnuté žalobcom v Spoločnom registri bankových informácií – viď príloha (výpisy zo SRBI) s výsledkom existencie dvoch úverov u žalobcu 1/ a žiadnych úverov u žalobcu 2/ a bez negatívnych informácií. Na strane príjmov žalovaný zohľadnil príjmy žalobcu 1/ vo výške 1 449,98 EUR mesačne, príjmy žalobcu 2/ vo výške 363,33 EUR mesačne (spolu 1 813,31 EUR). Na strane mesačných výdavkov zohľadnil žalovaný: 2 x 220 EUR náklady na plnoletú osobu v domácnosti (žalobca 1/ a žalobca 2/), 613 EUR mesačné splátky iných úverov (preverené zo spoločného registra bankových informácií). Splátka poskytnutého úveru vrátane sporenia bola dohodnutá na 118,78 EUR, čo je 6,55 % z čistého príjmu domácnosti. Podľa metodiky NBS bola výška mesačnej splátky a schopnosť žalovaných splácať preverená aj za predpokladu zvýšenia úrokovej sadzby o dva percentuálne body, v takom prípade by mesačná splátka úveru predstavovala 142,73 EUR (vrátane sporenia) a rozdiel medzi príjmami a výdavkami +248 Eur. Mesačná splátka by tak predstavovala 7,87 % čistého príjmu domácnosti. Žalovaný tak zotrval na tom, že dostatočne preveril v čase poskytovania úveru a žalobu žalobcov považoval v tejto časti za bezdôvodnú. Naopak, tvrdil, že práve žalobcovia uviedli žalovaného do omylu, ak od žalovaného vylákali úver, ktorý by sme im inak nemuseli poskytnúť uvedením nepravdivých informácií v žiadosti, pričom žalovaný ani pri vynaložení náležitej odbornej starostlivosti nemohol vedieť o skôr poskytnutom úvere, ako vyplýva z vyššie uvedených skutočností a dôkazov. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015 (v prílohe), ktorý je zverejnený na webovom portáli Ministerstva financií Slovenskej republiky SR, bol vážený priemer priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov vo

výške 14,33%. Žalobca poskytuje úvery na stavebné účely podľa zákona o stavebnom sporení, ktoré sa striktným dodržiavaním účelového použitia odlišujú od bežných spotrebiteľských úverov vstupujúcich do súhrnných informácií zverejňovaných MF SR. Tieto spotrebiteľské úvery vykazujú obrovské rozdiely vo výške RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. Stavebné úvery poskytované Žalobcom majú minimálne rozdiely v úrokových sadzbách ako aj RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. V záujme vhodnejšieho informovania klienta o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver zodpovedajúcej čo najviac charakteru stavebného úveru sa preto Žalobca rozhodol používať vážený priemer všetkých typov spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu s úvermi poskytovanými stavebnou sporiteľňou. Vzhľadom na to, žalovaný tvrdil, že namieta, že by v zmluve o úvere absentoval údaj o výške RPMN. Všetky predpoklady použité na výpočet RPMN sú uvedené na strane 22 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom k nároku Žalovaného ako veriteľa na poplatok za spracovanie medziúveru predstavuje nárok vyplývajúci priamo zo zákona, konkrétne ide o odplatu, ktorú je banka oprávnená od dlžníka požadovať v zmysle ustanovenia § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník: „Za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.“ Na základe uvedeného je zrejmé, že zmluvné dojednanie odráža obsah zákonného ustanovenia. Vyplatená suma bola znížená o sumu poplatku za spracovanie medziúveru, aby žalovaní neboli osobitne zaťažení povinnosťou uhradiť tento poplatok. Žalobca žalovanému peňažné prostriedky na úhradu tohto poplatku požičal, čím mu de facto vyšiel v ústrety, aby nemusel poplatky hradiť z vlastných prostriedkov. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. v) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník: „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.“ Aj v zmysle uvedeného je nutné konštatovať, že podmienky na považovanie týchto zmluvných podmienok za neprijateľné neboli splnené, nakoľko poplatkový záväzok a spôsob jeho zaplatenia (započítaním) bol dohodnutý zmluvou o úvere (čl.VIII bod 8.1) a Žalobcovia sa s ním mohli riadne oboznámiť pred uzatvorením zmluvy o úvere a spoplatnená služba – spracovanie úveru a príprava zmluvnej dokumentácie na základe žiadosti Žalobcov, im bola riadne v zmysle zmluvy o úvere dodaná. Na základe uvedeného je nepochybné, že takúto zmluvnú podmienku nie je možné považovať za podmienku spôsobujúcu nerovnováhu v neprospech Žalobcov a už vôbec nie za spôsobujúcu značnú nerovnováhu, aby bolo v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka takúto podmienku možné klasifikovať ako neprijateľnú. Žalovaný upresňuje, že prepočet RPMN počíta zo sumou obrátov k danému dátumu a dátum výplaty úveru je rovnaký ako dátum účtovania poplatku. To znamená že, ak počítame s celou výškou vyplateného úveru a následne obrát znížime o poplatok je to presne to isté ako keby sme počítali s výškou vyplateného úveru zníženého o poplatok (vtedy sa už následne neznižuje obrát vstupujúci do prepočtu RPMN). RPMN je pri oboch spôsoboch zohľadnenia poplatku rovnaká. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôkazy a argumenty žiadal žalobu zamietnuť.

4. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrili 30.8.2021 (č.l. 69), v ktorom k námietke žalovaného k miestnej nepríslušnosti súdu uviedol, že v zmysle § 19 písm. d) CSP je vo veci miestne príslušný Okresný súd Žilina. K žalovaným vznesenej námietke premlčania žalobcovia uviedli, že tá je bez právneho dôvodu. Poukázali na to, že v danom prípade naliehavý právny záujem vyplýva priamo z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, žalobu o určenie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, možno podať kedykoľvek, teda počas trvania zmluvného vzťahu, alebo aj po ukončení zmluvného vzťahu, až kým nebude vyriešená sporná otázka. Prekážkou podania žaloby môže byť len rozsudok súdu, ktorý by rozhodol na základe žaloby o plnenie podanej zo strany veriteľa a v odôvodnení rozsudku by sa vysporiadal ex offo, či zmluva o spotrebiteľskom úvere je alebo nie je bezúročná a bez poplatkov tzv. res judicata, pričom žalobcovia žiadnu takúto prekážku neevidujú a ani samotný žalovaný ju vo svojom vyjadrení k žalobe neuviedol. K ďalším námietkam žalovaného k nesprávnym údajom poskytnutým žalobcami pri uzavretí zmluvy, žalobcovia tvrdili, že povinnosť spotrebiteľa uviesť pravdivé a presné údaje, nezbavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu, príp. nezaopatrené deti). Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Žalovaný síce preveril úverovú zaťaženosť v príslušnom registri,

nepreveril, alebo nezískal však hodnoverné informácie o výdavkoch žalobcov na živobytie, ubytovanie, strava, náklady na energie a keďže pri uvádzanom príjme poskytol žalobcom úver, jednoznačne nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobcovia tiež namietali, že zmluva o úvere nemá obsahovať údaj o vážených priemeroch hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov, ale údaj o priemernej RPMN. Uvedenie nesprávnej výšky priemernej +RPMN 14,33 % má za následok absenciu údajov o priemernej RPMN, z uvedeného vyplýva, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný neuviedol žiadne znenie právneho predpisu, ktorý by mu prikazoval uvádzať na miesto priemernej RPMN podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015, údaj o Váženom priemere priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov. Žalovaný v rámci prostriedkov procesnej obrany obhajuje poplatok za poskytnutie úveru, nakoľko ide o odplatu za poskytnutie úveru a následne s poukazom na judikatúru žalovaný uvádza, že poplatok za poskytnutie úveru nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobcovia však uvádzajú, že vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k okamžitému započítaniu poplatku za poskytnutie úveru, zmluva obsahuje neprávny údaj o celkovej výške úveru, ktorý bol použitý pri výpočte RPMN, čo má za následok nesprávny údaj o RPMN. Žalovaný si skompenzoval poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny aká je uvedená v Zmluve, t. j. 15 000 eur a nie reálnej sumy, ktorá bola žalovanému zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offio (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10). Vyššie uvedené uviedol Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku zo dňa 16.01.2019 sp. zn. 18Co/151/2018, ktorý zároveň uviedol k poplatkom žalobcu nasledovný právny názor: „Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalobca bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 150 eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Dá sa len predpokladať, že poplatok za poskytnutie úveru je zrejme poplatkom za akúsi administratívnu agendu s tým spojenú, napokon aj sám žalobca uviedol, že predmetný poplatok je určený na pokrytie organizačných, administratívnych a ostatných priamych alebo nepriamych nákladov, súvisiacich s poskytnutím úveru. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, odvolací súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. Pre porovnanie odvolací súd dáva do pozornosti Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 03.05.2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012).“ V ďalšom žalobcovia poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 13.07.2021 sp. zn. 23CoCsp/50/2020 k celkovej výške úveru vo vzťahu k okamžitému započítaniu poplatku veriteľom pri poskytnutí úveru. Žalobcovia aj na základe nimi produkovanej argumentácie žiadali žalobe vyhovieť.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcov vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 21.9.2021 (č.l. 79), v ktorom opakovane namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu tak, ako ju označili žalobcovia. Opätovne tiež poprel všetky tvrdenia žalobcov a tvrdil, že ich argumenty smerujú v zásade k nesprávnemu určení

RPMN a nedostatočnému skúmaniu bonity. Pre úplnosť Žalovaný uvádza, že žalobcovia od r.2019 nehradili na svoj dlh žiadnu sumu, pričom s omeškaním so splácaním sa spája i znášanie úrokov z omeškania, čo má v konečnom dôsledku za následok navýšenie pohľadávky Žalovaného. V prípade, že žalobcovia zaplatia akúkoľvek čiastku, žalovaný každú došlú úhradu započíta na splatenie istiny pohľadávky. Konanie žalobcov, kedy niekoľko rokov neplatia nič na svoj dlh až následne pod hrozbou žaloby oznámia žalovanému, že by mu aj dlh zaplatili, ale nie sú ochotní platiť úroky je podľa nášho názoru vypočítavým konaním, ktorým úmyselne poškodzujú práva žalovaného na vrátenie požičanej sumy. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôkazy a argumenty žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovaného náhradu trov konania.

6. Následne Okresný súd Prešov vec postúpil miestne príslušnému súdu v zmysle § 19 písm. d) CSP, t.j. Okresnému súdu Žilina, ktorý vo veci nariadil pojednávanie na 12.9.2022.

7. Dňa 7.9.2022 doručil žalovaný súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, súhlas s rozhodnutím v jeho neprítomnosti a vyjadrenie vo veci, v ktorom žiadal žalobu zamietnuť (č.l. 100). Nad rámec doterajšej argumentácie žalovaný k žalobcami namietanému porušeniu povinnosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. dovoľuje uviesť nasledujúce doplňujúce vyjadrenie. Zmluvné strany sa slobodne dohodli na tom, že celková suma poukazovaných peňažných prostriedkov bude znížená o výšku poplatku za spracovanie úveru, ktorého presná suma bola uvedená v amortizačnej tabuľke (180,- €) a žalovaným bola celkovo vyplatená suma 14 820,- €. Skutočnosť, že z poskytnutých finančných prostriedkov bol zúčtovaný spracovateľský poplatok vo výške 180,- €, nemá dosah na výpočet RPMN. Pre tento záver svedčí aj vyjadrenie Národnej banky Slovenska, z ktorého vyplýva, že spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň uzatvorenia zmluvy, môže byť zohľadnený pri výpočte RPMN dvomi spôsobmi: 1) na ľavej strane základnej rovnice je súčasná hodnota úveru dohodnutého v zmluve a na pravej strane je súčasná hodnota splátky poplatku za poskytnutie úveru a súčasná hodnota anuitných splátok úveru, pričom splátka poplatku za poskytnutie úveru je nulťou splátkou. 2) výška poplatku za poskytnutie úveru sa odpočíta od sumy úveru dohodnutej v zmluve a výsledná suma sa použije na ľavej strane základnej rovnice a na pravej strane rovnice je poplatok za poskytnutie úveru nulový. Pri oboch matematických zápisoch základnej rovnice na výpočet RPMN je výsledok výpočtu hodnoty RPMN rovnaký. Pri výpočte RPMN je irelevantné, či sa použije plná výška úveru na jednej strane rovnice a následne na druhej strane rovnice v nulte splátke sa použije spracovateľský poplatok, alebo na jednej strane rovnice ako výška úveru sa použije suma úveru po odpočítaní spracovateľského poplatku a na druhej strane už nebude do nulte splátky vstupovať spracovateľský poplatok. Národná banka v tomto vyjadrení ďalej zohľadnila aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.4.2016 vo veci C-377/2014, ktorý sa bodoch 81 – 91 zaoberá pojmami „celková výška úveru a výška čerpania úveru“ a to aj na účely výpočtu RPMN, tak optikou vyššie uvedených bodov tohto rozhodnutia by bol správny postup výpočtu RPMN č. 2. Poplatok na ľavej strane rovnice by sa nezarátal do celkovej výšky úveru a bol by od sumy úveru odpočítaný. Spôsob výpočtu RPMN podľa prvého spôsobu je matematicky ekvivalentnou úpravou výpočtu spôsobom č. 2, nemá vplyv na hodnotu RPMN. Vo vzťahu k výpočtu RPMN boli pre Súdny dvor EÚ relevantné také skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na výpočet RPMN. Preto sa spôsob výpočtu RPMN č. 1 neodkláňa od rozsudku spôsobom, ktorý by mal vplyv na výpočet RPMN.

8. Na pojednávaní dňa 12.9.2022 súd vec prejednal a rozhodol za účasti právnej zástupkyne žalobcov v rade 1/ a 2/, v neprítomnosti žalovaného. Právna zástupkyňa žalobcov zotrvala na doterajšej argumentácii a poukázala na v žalobe konštatované dôvody, z ktorých odvodzovala záver o bezúčastnosti a bezpoplatkovosti úveru. Zároveň súdu predložila oznámenie spoločnosti Wustenrot – stavebná sporiteľňa, a.s., z ktorej má vyplývať jej povinnosť poskytnúť údaje do Registra a získavať tieto údaje aj bez súhlasu klienta. Súd na uvedenú listinu neprihliadol s ohľadom na koncentračnú zásadu a zásadu rovnosti strán, pričom zdôraznil, že ide o povinnosť vyplývajúcu priamo zo zákona, a tak nie je potrebné ju osobitne preukazovať. Súd následne vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a vyjadreniami strán sporu, pričom vec posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákona:

9. Podľa § 1 ods. 2 prvej vety zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

10. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

11. Podľa § 137 písm. d) C. s. p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

13. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 52 OZ:

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

16. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

17. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

19. Podľa čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

20. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len "zákon"), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 2 písm. h) zákona, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

23. Podľa § 2 písm. i) zákona, ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

24. Podľa § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z.:

(1) Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

(2) Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.17)

25. Podľa § 9 ods. 2 zákona účinného od 1.4.2015 do 30.4.2018, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

26. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

27. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

28. Prioritne sa súd zaoberal tým, že je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako aj neplatnosti zmluvy o úvere, a to s ohľadom na ustanovenie § 137 Civilného sporového poriadku. V danom prípade súd konštatuje, že predmetná zmluva o úvere je typickou spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 11 ods. 4 predmetného zákona s účinnosťou od 1.1.2018 vyplýva, že naliehavý právny záujem na podanej žalobe je daný práve na základe tohto ustanovenia v spojení s § 137 písm. c) a d) CSP.

29. Následne sa súd zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným a dospel k záveru, že žalobcovia sa v konaní nedomáhajú vydania bezdôvodného obohatenia či uplatnenia iného majetkového práva, ale určenia právnej skutočnosti podľa § 137 písm. c) CSP. Na základe uvedeného má súd za to, že nárok žalobcov nepodlieha premlčaniu.

30. Následne súd vyhodnotil argumentáciu žalobcov, ktorí tvrdili, že si žalovaný nesplnil svoju povinnosť podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcov splácať úver, a to predovšetkým s ohľadom na existenciu úveru, uzavretého bezprostredne pred úverom so žalovaným, t.j. úverom so spoločnosťou Wustenrot stavebnou sporiteľňou, a.s. dňa 14.5.2015. Súd vychádzal z procesnej obrany žalovaného, ktorý preukázal, že vykonal dopyt v príslušných registroch a nezistil existenciu takých pohľadávok, ktoré by bránili žalovanému poskytnúť žalobcom úveru a tiež s údajov, ktoré poskytli samotní žalobcovia. Súd konštatuje, že žalobcovia uviedli žalovanému v žiadosti výšku svojich mesačných príjmov, ktoré preukázali výplatnými páskami. Z predložených listín vyplynulo, že žalobca v rade 1/ mal v rozhodnom čase príjem vo výške 1 449,98 EUR mesačne, žalobkyňa v rade 2/ vo výške 363,33 EUR mesačne (spolu 1 813,31 EUR). Obaja žalobcovia uviedli výšku svojich výdavkov po 220,- Eur mesačne. Výška príjmov bola zhodná s výplatnými páskami predloženými žalobcami. Okrem toho bolo preukázané, že žalobcovia v žiadosti o úver (č.l. 57) uviedli, že sú vo vzťahu druh – družka. Okrem svojich príjmov uviedli výšku doterajších záväzkov u žalovaného v sume 369,- Eur a ostatných záväzkov v sume 613,- Eur. Z dát dopytu (SRBI – č.l. 50) vyplýva, že žalobcovia čerpali úver v sume 100.000,- Eur o výške mesačnej splátky 613,- Eur, so začiatkom úverového vzťahu 27.5.2015 a ukončením 27.5.2022. Okrem toho bol žalobca v rade 1/ žiadateľom úveru vo výške 16.700,- Eur zo dňa 5.5.2015, žiadateľom úveru na stavebné sporenie zo dňa 9.1.2015 a zo dňa 6.5.2015, v oboch prípadoch v sume 65.000,- Eur. U žalobkyne v rade 2/ z dát dopytu vyplynulo, že v danom čase bola evidovaná žiadosť o stavebný úver v sume 16.700,- Eur v pozícii ručiteľa a o úver v sume 65.000,- Eur ako spolužiadateľa. Z úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom v rade 1/ a spoločnosťou Wustenrot stavebná sporiteľňa (č.l. 27) vyplýva, že žalobcovia uzavreli dňa 14.5.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý žalobcovi v rade 1/ medziúver v sume 16.700,- Eur, pri výške mesačnej splátky 151,- Eur. Uvedený úver v čase žiadosti žalovaného o poskytnutie údajov dňa 29.6.2015 bol evidovaný v systéme SRBI ako žiadosť. Je teda zrejmé, že žalovaný si splnil svoju povinnosť skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu žalobcov. Celkový príjem oboch žalobcov bol vo výške 1.813,- Eur a pri odpočítaní výdavkov v sume 440,- Eur a záväzkov vo výške 613,- Eur, zostávala žalobcom suma 760,- Eur. Pri nevedomosti žalovaného o existencii ďalšieho záväzkového vzťahu je nutné konštatovať, že žalovaný nemal dôvod šetriť po ďalších údajoch týkajúcich sa schopnosti žalobcov úver splácať. Zároveň súd konštatuje, že splátka úveru u spoločnosti Wustenrot bola v sume 151,- Eur, ktorá po odpočítaní z čistého mesačného príjmu žalobcov (760-151) predstavuje sumu 609,- Eur. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora, predovšetkým z Rozhodnutia SD EÚ C-679/18 (OPR Finance s. r. o. v GK) vyplýva, že podľa článku 8 ods. 1 smernice o spotrebiteľských úveroch členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti overiť úverovú bonitu spotrebiteľa je posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru. Má chrániť spotrebiteľov pred rizikami nadmerného zadlženia a platobnej neschopnosti. Prispieva tým k dosiahnutiu cieľa sledovaného smernicou o spotrebiteľských úveroch, ktorým je zabezpečiť vysokú a rovnocennú úroveň ochrany spotrebiteľa a uľahčiť vytvorenie riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi. Vzhľadom na tento význam povinnosti overenia úverovej bonity a na nerovný stav medzi veriteľmi a spotrebiteľmi, je nutné, aby vnútroštátny súd ex offa preskúmal splnenie tejto povinnosti. Systematické súdne preskúmanie splnenia povinností okrem toho prispieva k zabezpečeniu rovnocenných konkurenčných podmienok („level playing-field“) pre veriteľov. Naproti tomu spotrebiteľ by sa prakticky sotva mohol uistiť o splnení tejto povinnosti. Súd tak má za to, že žalovaný preukázal splnenie povinnosti skúmať bonitu žalobcov, a to nahliadnutím do príslušnej databázy a tiež z údajov poskytnutých spotrebiteľom – žalobcami. Súd na druhej strane zdôrazňuje, že v čase uzavretia zmluvy bola žalobcom známa skutočnosť, že medzičasom vstúpili do záväzkového vzťahu s tretím subjektom a túto skutočnosť zamlčali, no napriek porušeniu vlastnej povinnosti sa domáhajú prieskumu plnenia povinnosti žalovaného. Uvedené však nič nemení na tom, že i tento ďalší záväzok nepredstavoval preukážku poskytnutia úveru, a to s ohľadom na zostatok čistého príjmu žalobcov. Zároveň súd poukazuje na to, že v súčasnosti upravuje metodiku výpočtu na účely posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať úver Opatrenie NBS č. 10/2017 v znení opatrenia 9/2019. V čase uzavretia zmluvy však žalovaný bol viazaný § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a vychádzala

sa z údajov databázy a údajov poskytnutých spotrebiteľom. Podľa § 7 ods. 2 spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.17) Súd má za to, že spotrebiteľia – žalobcovia sú túto povinnosť nespĺnili. Naopak, žalovaný splnenie povinnosti súdu riadne preukázal. S ohľadom na právnu úpravu v rozhodnom čase súdu neostáva iné, iba konštatovať, že majetkové pomery žalobcov boli pri poskytnutí úveru dostačujúce a žalobcom v zmysle zákona preskúmané. Pri celkovej výške mesačných záväzkov (613 + 97,38 Eur ((splátka úveru od žalovaného) + 141,- Eur (splátka Wüstenrot) ako aj nákladov v sume 440,- Eur, predstavovali celkové mesačné náklady sumu 1.291,- Eur, t.j. ostávali žalobcom finančné prostriedky v sume 521,- Eur, čo podľa názoru súdu v čase poskytnutia úveru predstavuje dostatok finančných prostriedkov na uspokojovanie potrieb dvoch plnoletých osôb, nakoľko v čase poskytnutia úveru predstavovala suma životného minima na plnoletú osobu 198,09 Eur, t.j. pri dvoch plnoletých osobách, predstavuje približne 400,- Eur, pričom túto sumu zostávajúci príjem žalobcov presahoval. Námetka nesplnenia povinnosti žalovaného skúmať bonitu žalobcov - spotrebiteľov je tak nedôvodná.

31. Žalobcovia tiež namietali nesprávnosť výšky RPMN v samotnej zmluve. V prvom rade súd konštatuje, že zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, uzavretú medzi žalobcami ako dlžníkmi na jednej strane a žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 1.7.2015. Súd uvedenú zmluvu právne posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Aj keď súd posúdil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako zmluvu o úvere, teda absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka, zároveň predmetnú zmluvu vyhodnotil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu. Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi stranami sporu túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností obchodné podmienky, či cenník, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca v čase uzavretia zmluvy nekonal v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti. Súd danú vec posúdil, a predmetnú zmluvu vyhodnotil súčasne aj v súlade so špeciálnou úpravou spotrebiteľského úveru obsiahnutou v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj s ohľadom na ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Ustanovenie § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie než príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Inými slovami Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Súd dodáva, že aj ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa mali inak použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozsudok NS SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014).

32. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že žalovaný ako veriteľ poskytne žalobcom medziúver v sume 15.000,- Eur na dobu splácania 278 mesiacov, ktorý veriteľ vyplatí na účet uvedený v zmluve. Poskytnutie úveru bolo medzi stranami nesporné. Splácanie úveru bolo dohodnuté k 15.dňu v mesiaci, výška mesačnej splátky bola určená na 97,38 Eur, počet splátok 278, výška úrokovej sadzby 7,79 % ročne. Po splnení podmienok – 279 mesačných vkladov bude poskytnutý stavebný úver v sume 8.925,51 Eur pri úrokovej sadzbe 2,90 % ročne s mesačnou splátkou 118,78 Eura, splatnou 15.deň v mesiaci o počte mesačných splátok 83. Doba trvania úveru bola určená 30,08, konečná splatnosť do 15.8.2045, ročná percentuálna mierna nákladov pri stavebnom úvere 2,94 % a pri medziúvere 8,25 % ročne. Celková čiastka úveru v sume 45.160,92 Eur. Priemerná ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľských úverov v SR ku dňu podpisu zmluvy 14,33 % ročne.

33. Žalobcovia namietali nesprávnosť hodnoty RPMN a tiež výšku úrokovej sadzby, ktorá má vplyv na výšku RPMN. Zároveň tvrdili, že žalobcovia museli zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru podľa článku VIII. Bod 8.1 vo výške minimálne 100,- Eur, maximálne 999,- Eur, pričom poplatok za poskytnutie úveru

bol zaúčtovaný žalovaným a úver poskytnutý žalobcom bol o tento poplatok znížený. V prvom rade súd konštatuje, že z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že výška úveru je 15.000,- Eur. Samotný žalovaný konštatoval, že poplatok bol zúčtovaný žalovaným v sume 180,- Eur a žalobcom bola poskytnutá suma 14.820,- Eur. Započítanie poplatku však žalovaný považoval za správne a nerozporujúce zákonu ani judikatúre a poukázal na Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Radlinger C-377/14 Ernst Georg Radlinger a M. L. proti Finway a.s. zo dňa 21.04.2016) predovšetkým na výklad v bodoch 81-91. Súd poznamenáva, že práve v zmysle citovaného rozhodnutia dospel Súdny dvor k záveru: „Celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa sa vzájomne vylučujú, čo znamená, že celková výška úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov spotrebiteľa.“ Z uvedeného právneho záveru súd ustálil, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa sú odlišné pojmy. Na účely posúdenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) však súd vyhodnocuje celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, a tá pozostáva zo samotnej výšky úveru a nákladov spojených s úverom. Pred vyhodnotením uvedenej námietky súd konštatuje, že zúčtovanie poplatku a vyplatenie sumy úveru vo výške 14.820,- Eur žalovaným na účet žalobcom je nesporné. Žalobcovia namietali predovšetkým nesprávnu výšku RPMN 14,33 % s poukazom na Vyhlášku MS SR 289/2010, kedy výška RPMN za 1.štvrtrok roku 2015 pri úveroch nad 10 rokov predstavuje 6,91 %. Totožný údaj o výške RPMN vyplýva z listiny na č.i. 53 – Údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch ku 31.3.2015. Uvedené informácie vyplývajú aj z verejne dostupného webového portálu Ministerstva financií SR (M. Z obsahu samotnej zmluvy však vyplýva výška RPMN 8,25 %, a to pre prípad splnenia podmienok a poskytnutia stavebného úveru. Údaj o výške RPMN pri poskytnutí úveru tak v zmluve s ohľadom na uvedené skutočnosti absentuje. V tomto bode súd považuje za nutné zdôrazniť, že obsah zmluvy vo vzťahu k parciálnym úverom (medziúver a úver) je nezrozumiteľný. Nie je totiž zrejmé, aké podmienky platia pre jednotlivé parciálne úvery a pre prípad splnenia či nesplnenia zmluvných povinností. Súd má s ohľadom na uvedené za to, že zmluva nemá náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a tak je v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona nutné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

34. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci

35. Podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Súd tak s poukazom na cit. ust. § 262 ods. 1 CSP o trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní. Nakoľko bol žalobkyňa úspešná v dvoch uplatnených nárokoch a dvoch bola neúspešná, súd v zmysle § 255 ods. 2 rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia